

Kattestaart

In de Verenigde Staten breidt een plant zich over grote oppervlakten uit, ongeveer 100.000 ha per jaar. Een plant van natte plaatsen, slootjes, moerassen, bij ons welbekend als kattestaart (*Lythrum salicaria*).

Darwin beschreef de bloemen van de kattestaart, ze vertonen namelijk trimorfie. Er zijn bloemen met a) een lange stijl en korte en middellange meeldraden, bloemen met b) een middellange stijl en lange en korte meeldraden en bloemen met c) een korte stijl en middellange en lange meeldraden. De kans op zelfbestuiving is hierdoor uitgesloten, want een bloem met een lange stijl wordt alleen bevrucht met stuifmeel van een bloem met lange meeldraden.

In Europa komt de kattestaart in alle streken met een gematigd klimaat voor, zo ook in Nederland. Komt de kattestaart massaal voor, dan kan er goed van geslingerd worden. De honing is licht met een groene zweem en met een goede smaak. Helaas, wij kunnen er eigenlijk nooit van slingeren, want hij komt hier niet massaal voor.

In Amerika zijn ze niet echt blij met deze immigrant. Hij verdringt de inheemse planten, en daardoor gaat ook de plaatselijke dierenwereld achteruit. Groeit hij in vochtige weilanden, dan wordt het hooi onbruikbaar. Greppels en sloten groeien er mee dicht. Bestrijding door wieden helpt niet erg, want blijft er maar een stukje wortel in de grond zitten, dan komt hij weer terug.

Proeven worden nu gedaan met een Europese snuitkever. Die komt hier algemeen voor, is heel erg gebonden aan de kattestaart en vreet zich door de wortels tot er geen wortel meer over is. Ook met twee bladettende kevertjes worden proeven gedaan. De Amerikanen hopen op die manier de plaag tot aanvaardbare proporties terug te brengen.

Bee Culture, 1993(7).

Bijenlap

Gebruikt u ook een lap tijdens het werken in de bijen? Probeer dan eens een lap met latjes. Een vierkante lap witte katoen, minstens zo breed als de kast, met aan weerszijden een platte strip hout eraan bevestigd. Over de ramen gelegd, worden de bijen

niet vervelend als je de ramen losmaakt. Ze zien ook niet die armen boven de kast. De lap wordt tijdens het werken in de bijen opgerold, de latten zorgen ervoor dat de lap er niet afschuift of rolt.

De Britse imker die er mee werkt, vond nog een voordeel. Toen hij een raam wat schuin hield om naar eieren te kijken, vielen enkele stuifmeelklompjes op het doek. Dat gebeurt wel meer en bij de verschillende kleuren van het stuifmeel vraagt hij zich altijd af, waar het vandaan komt. Zeker als het zwart stuifmeel is. Nu had hij eens gehoord, dat bijen kolenstof verzamelden en dat aan de larven voerden. Je kon precies het darmkanaal van de larven zien zitten. Onze imker woonde echter niet bij een kolenmijn. Zou het misschien van de prachtig rode klapprozen uit de buurt komen. Hij wist het niet.

British Bee Journal 1993(8).

Imkertoerisme

Als u met vakantie bent, gaat u dan ook op elke bijenkast af die u ziet? Je krijgt dan soms heel aardige gesprekken met imkers. Maar dat soort imkertoerisme wordt niet in het blad van de Vlaamse imkers beschreven. Van Antwerpen wordt een zo volledig mogelijk overzicht gegeven van alle plaatsen waar iets te zien valt van bijen, of wat daar mee samenhangt. Allerlei St. Ambrosiusbeelden, compleet met bijenkorf. Een huis dat 'den Cleynen en den Grooten Biëcorff' heet, en waarop ook een bijenkorf en bijen staan afgebeeld. Een (gewezen) café dat 'In den Zoeten Inval' heette, met op de muur een beeld van een mannetje dat voorover valt in een omgekeerde bijenkorf. Er is een Biekorfstraat. Zelfs in het grote Centraal Station van Antwerpen bevinden zich meerdere afbeeldingen van bijenkorven. Dat was het zinnebeeld van de handwerksnijverheid.

Nog veel meer plaatsen worden genoemd en afgebeeld. Het artikel is compleet met een stadsplattegrond waar alle vindplaatsen zijn ingetekend. Zou van een Nederlandse stad ook zo'n imkertoeristisch verhaal te schrijven zijn? Wie probeert het eens.

Maandblad van de Vlaamse Imkersbond 1993(8).